
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 153, mei, juni 2018

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 2

Aanhef

“Johannes aan de zeven gemeenten in Asia: genade zij u en vrede van Hem, die is en die was en die komt, en van de zeven geesten, die voor zijn troon zijn, en van Jezus Christus, de getrouwe getuige, de eerstgeborene van de doden en de overste van de koningen der aarde. Hem, die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door zijn bloed (en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt) Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden! Amen. Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle stammen der aarde zullen over Hem weeklagen. Ja, amen. Ik ben de alfa en de omega, zegt de Here God, die is en die was en die komt, de Almachtige” (Openb. 1:4-8).

In zijn aanhef richt Johannes zich tot de zeven gemeenten in Asia, in het huidige Turkije. Deze gemeenten worden bij naam genoemd in Openbaring 2-3. Hiermee is de gemeente van Jezus Christus vanaf Openbaring 1:4-3:22 het exclusieve onderwerp.

1 Corinthiërs 10:32 onderscheidt drie groepen van Gods profetische handelen: de Jood, de Griek (de “heidenen”; de volkeren) en de gemeente van God. De Jood en de christen zijn eerstgeboren zonen van God (vgl. Ex. 4:22,23; Hebr. 12:23), de volkeren niet. De Jood en de christen zullen heersen in de toekomst, maar over de volkeren zal worden geheerst. Al deze drie groepen komen aan bod in Openbaring, maar Johannes begint met de zeven gemeenten. Deze zeven gemeenten — die staan voor alle gemeenten — wenst hij genade en vrede.

De situatie na de zeven gemeenten

Vanaf Openbaring 4:1 verandert het onderwerp met de woorden “*na deze dingen*”. Welke dingen? De dingen die betrekking hebben op de gemeente van Jezus Christus. De vertaling “*na deze dingen*” is in het Grieks *meta tauta*, en kan ook vertaald worden met “*hierna*”. We komen vergelijkbare uitdrukkingen tegen in Openb. 1:19; 4:1; 7:1, 7:9; 9:12; 15:5; 18:1; 19:1 en 20:3. Steeds wanneer we *meta tauta* in het boek Openbaring tegenkomen, geven ze een markering aan. Het kan zijn dat Johannes iets zag of hoorde (7:1,9; 15:5; 18:1; 19:1), of dat iets in de toekomst lag (4:1), of dat bepaalde gebeurtenissen er op volgden (9:12; 20:3). In Openbaring 1:19 zien we dat *meta tauta* betrekking heeft op wat Johannes had gezien en gebeurtenissen die volgden.

Het is raadzaam de vertaling van de negen *meta tauta* te markeren in onze Bijbel. In schematisch vorm komen we dan tot het volgende:

	vers	<i>meta tauta</i> Hierna ...	Markering
1	1:19	... zag/ hoorde ik	
	1:19	... ergens in de toekomst	
2	4:1	... ergens in de toekomst	Een geopende deur in de hemel
3	7:1	... zag/ hoorde ik	144.000
4	7:9	... zag/ hoorde ik	De grote schare
5	9:12	... volgen bepaalde gebeurtenissen	Nog twee weeën
6	15:5	... zag/ hoorde ik	Tent van het getuigenis in de hemel open
7	18:1	... zag/ hoorde ik	Val van Babylon
8	19:1	... zag/ hoorde ik	De schare in de hemel
9	20:3	... volgen bepaalde gebeurtenissen	Loslaten van satan voor een korte tijd

Wanneer we naar deze negen markeerpunten kijken, moeten we in het bijzonder kijken naar Openbaring 1:19 waar *meta tauta* voor het eerst voorkomt:

“Schrijf nu op wat u hebt gezien, en wat is, en wat hierna [meta tauta] zal geschieden.”

Wat had Johannes gezien? Wel, alles wat voor vers 19 had plaatsgevonden en door Johannes was opgeschreven De dingen die zijn, heeft op twee zaken betrekking, namelijk op alles wat Johannes op de dag van de Heer heeft gezien tot dan, tezamen met de realiteit van de zeven gemeenten in Asia die ten tijde van de openbaring aan Johannes bestonden.

Tenslotte heeft de *meta tauta* in Openbaring 1:19 betrekking op de *meta tauta* van Openbaring 4:1 waarin nieuwe toekomstige gebeurtenissen zullen plaatsvinden. De gemeente van Jezus Christus is dan niet langer in beeld, maar wel Israël en de volken, de heidenen.

Het is van het grootste belang dat we zien dat Gods profetisch handelen met deze drie groepen heeft te maken. We onderscheiden daarom de Jood, Griek (heiden) en de gemeente van God (vgl. 1 Cor. 10:32). Al deze drie groepen komen in Openbaring aan bod, maar allereerst de gemeente van God, omdat “*het oordeel begint bij het huis van God*” (1 Peter. 4:17). Over dit oordeel gaat het in Openbaring 1:9-20.

Dezelfde gedachte vinden we in Handelingen 15:14-16:

*“Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen [‘de gemeente van God’]. En hiermee stemmen overeen de woorden van de profeten, gelijk geschreven staat: ‘Daarna [**meta tauta**’!!!] zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David [‘Israël’] weer opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weer opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten’.”*

De *meta tauta* in Handelingen 15:16 is dezelfde *meta tauta* als in Openbaring 4:1. In Openbaring 1:4-3:22 houden we ons daarom bezig met de gemeente van God. De structuur van Openbaring 4-22 zal later aan bod komen. Om te beginnen is de structuur:

1. Proloog (1:1-3)
2. Aanhef (1:4-8)
 - De gemeente van Jezus Christus (1:9-3:22)
3. De gemeente in het oordeel (1:9:20)
4. De zeven brieven aan de zeven gemeenten in Asia (Openb. 2-3).

“Genade zij u en vrede van Hem, die is en die was en die komt, en van de zeven geesten, die voor zijn troon zijn, en van Jezus Christus.”

De genade en de vrede worden toegewenst door de hele Drie-eenheid. De in Zichzelf bestaande God, de Ene, werd door Israel gekend als “*Ik ben die Ik ben*” (Ex. 3:14). Nu wordt dezelfde naam uitgelegd naar de heiden en de christen als “*die is en die was en die komt*” (Openb. 1:4,8). De “IS” verwijst naar Gods onafhankelijk en onveranderlijk bestaan. Hij staat boven de tijd en alles is voor Hem een tijdloos heden. De “WAS” verwijst specifiek wat Hij in het verleden heeft gedaan voor de mens en “DIE KOMT” naar wat staat te gebeuren.

In Openbaring 4:8 zien we een andere volgorde, namelijk eerst “DIE WAS” en dan “DIE IS”. In Openbaring 4 gaat het over de heerschappij over de hele aarde, niet alleen over Israël. Door Gods daden in het verleden te benadrukken, wordt daarbij Gods eeuwige heerschappij benadrukt.

De Heilige Geest – zeven geesten

De Heilige Geest wordt hier niet genoemd in de eenheid van Zijn wezen: “*één Geest*” (Ef. 4:4), maar door de uitdrukking “*zeven geesten*” voor de troon.

“De zeven geesten” voor Gods troon (Openb. 1:4) zien we in relatie tot de “getrouwe getuige” (vers 5). De zeven geesten worden genoemd in Openbaring. 3:1; 4:4; 5:6 en de getrouwe getuige zien we in Openbaring 1:2,9; 3:14; 22:20 (vgl. Joh. 18:37). Er is een onafscheidelijk verband tussen deze twee. Het getal “zeven” laat de compleetheid zien van wat in beeld is. Het is de openbaring die in beeld is en door God aan de Zoon is gegeven. De zeven geesten, die voor de troon van God zijn, verwijzen niet naar zeven verschillende geesten, maar naar de aard en werking van de Geest.

In Openbaring verwijzen de zeven geesten naar de Heilige Geest in de aard van zijn heerschappij. Hoe deze heerschappij plaatsvindt, hangt af van de context. In Openbaring 2-3 vinden we deze heerschappij in relatie tot de gemeente en in Openbaring 5 in relatie tot deze aarde. Het is steeds de heerschappij van de Geest in haar bestuurlijke vorm, niet de Geest in Zijn eenheid die het lichaam van Christus vormt, zoals we dat zien in de brieven van Paulus.

In Jesaja 11:2 zien we dit op een andere wijze geïllustreerd:

“En op Hem zal de Geest (1) van de Heer rusten, de Geest van (2) wijsheid en (3) verstand, de Geest van (4) raad en (5) sterkte, de Geest van (6) kennis en (7) vreze van de Heer.”

Hier zien we Heilige Geest in zijn zeventvoudige bestuurlijke vorm die rust op onze Heer, niet alleen als bestuurlijke kwaliteiten, maar ook als persoonlijke karaktereigenschappen. Deze twee gaan altijd samen. Zo is God ook bezig zonen te vormen die in de toekomst bestuurlijke verantwoordelijkheden kunnen uitoefenen. Daarvoor dient de zoon diep gevormd te worden in het besef dat hij arm van geest is. Hij weet dan dat zijn bekwaamheid Gods werk is en hij niets in zichzelf heeft dan alleen een container te zijn van de schat — Christus — die in hem woont. Als arm in geest kwam ook de knecht van de Heer — Jezus — op deze aarde (Jes. 11), en zo wil ook Hij wandelen ALS ons (1 Joh. 4:17b).

“Jezus Christus”

Jezus was een van de meest voorkomende Joodse namen in Palestina rond het begin van de jaartelling. De betekenis is 'De Here is redding'. Waarschijnlijk stond hij bekend als *Jesjoea ben Josef* (Jezus de zoon van Jozef). In de evangeliën staat soms ook zijn woonplaats: *Jezus van Nazareth*.

De titel **Christus** is de gelatiniseerde weergave van het Griekse woord *Χριστός* (*Christos*), dat de Griekse vertaling van het Hebreeuwse *masjje'ach* (gezalfde) is. In het Nederlands wordt ook vaak de Griekse de vertaling messias gebruikt. Het woord *gezalfde* wordt in de joodse traditie gebruikt voor koningen, priesters en profeten. In het Nieuwe Testament bekend als *Jezus Christus* of *Christus Jezus*.

Eén van de oorzaken van de vervreemding van de Joden van Jezus Christus is juist Zijn naam geweest. Deze naam is voor de Joden een synoniem geworden van "vervolging". Bovendien heeft deze naam de Joden afkerig gemaakt door de niet-Joodse — de niet-Hebreeuwse — klank. Hij komt immers niet voor in het Hebreeuwse Oude Testament!

Op de naam van Jezus Christus volgen drie attributen. De eerste is verbonden met Christus als Profeet, de tweede met Christus als Priester, en de derde met Christus als Koning.

(1) "... de getrouwe getuige" - profeet

"De getrouwe getuige" verwijst naar Jesaja 55:4: "*Zie ik heb hem tot een getuige voor de natiën gesteld, tot een vorst en gebieders van de natiën.*"

Het hele leven van Jezus werd gekenmerkt door de trouw in Zijn getuigenis. Hij deed nooit water bij de wijn om door anderen geaccepteerd te worden. Wat de Schrift zei, zei Jezus, want de Schriften getuigen van Christus. Jezus zei: "*Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen*" (Joh. 18:37), en "*Uw woord is de waarheid*" (Joh. 17:17), en "*Jullie dwalen, want jullie kennen de Schriften niet noch de kracht van God*" (Matt. 22:29). Op onze beurt heeft onze Heer ons tot Zijn getuigen gesteld tot het uiterste van de aarde (Hand. 1:8). Zal van ons dan ook gezegd worden: "*Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer*" (Matt. 25:21)?

Wat de Bijbel daarom zegt, zeggen wij ook, niet waar de wereld de voorkeur aan geeft. Daarom citeren we de Bijbel vaak met de woorden: "*Want de Bijbel zegt ...*" Voor ons is de Bijbel ons gezag, ons uitgangspunt, het laatste woord. Daarom lezen en bestuderen we het en memoriseren om het woord te kunnen citeren wanneer nodig.

(2) "... de eerstgeborene van de doden" - priester

Christus, als Laatste Adam, nam het hele menselijke geslacht mee in Zijn dood, en beëindigde daarmee alles wat in Adam is. Christus, als Tweede Mens, stond op uit dood als eerstgeborene en eersteling van een nieuw geslacht van allen die in Christus zijn.

De sektariër zeggen: "*Jezus is de eerstgeborene, dus hij is geboren, Hij heeft een begin.*" Fout. Betekent de "First Lady" in het Witte Huis dat zij de eerste "lady" die ooit heeft geleefd? "Eerstgeborene" spreekt hier van voorrang, van voornaamheid. In Jeremia 31:9 noemt God Efraïm "*Mijn eerstgeborene*". Hoewel Efraïm de jongere broeder was, kreeg hij de voorrang. Hetzelfde geldt voor onze Heer: "*Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder ALLES DE EERSTE GEWORDEN IS*" (Col. 1:18b). Christus heeft in alles de voorrang!

(3) "... de overste van de koningen van de aarde" - koning

Openbaring zal later bevestigen dat Jezus Christus "*de Koning der koningen en de Here der heren*" is (Openb. 17:14; 19:16). Paulus noemt Christus de "*zalige en enige Heerser ... de Koning der koningen en de Here der Heren*" (1 Tim. 6:15).

Een koninkrijk tot priesters

God houdt van ons, heeft ons verlost en ons tot een koninkrijk gemaakt, tot priesters voor de Vader. Het is belangrijk hierbij stil te staan, omdat genade en vrede ons hele leven moeten kenmerken. Wij leven door genade, door het geloof. Geloof is de sleutel en dat is uit genade. Geloof is de taal van God in onze aardse pelgrimstocht. Geloof alleen brengt God in beweging. Jezus zei: *“Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u, niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u”* (Joh. 14:27). Het is de vrede van Christus die ook tot de vrucht van de Geest behoort. Deze vrede dient in ons hart te regeren en moet gepaard gaan met dankbaarheid (Col. 3:15). Dank onder alles is de oproep van Paulus (1 Thess. 5:18). Wanneer we tot geloof komen, weten we dat we zijn verlost, maar meestal nog niet dat we tot een koninkrijk van priesters zijn gemaakt.

Een priester staat tussen God en de mens in en laat de dood in zich werken ten behoeve van de ander. In de aanhef zien we dan ook het volledige panorama van het christelijke leven onder de genade en vrede van Christus weergegeven. Het is dan ook hierop dat het oordeel voor de rechterstoel van Christus zal plaats vinden. De grote vraag is daarom: *“Waar sta ik in mijn begrip van het priesterschap in MIJN leven?”* (vgl. 2 Cor. 4:16-21). De eerste vraag is echter: *“Wie ben ik, wat is mijn identiteit?”* De priester moet eerst met de noden en vragen van zijn eigen leven klaarkomen, voordat hij of zij, als volwassen geestelijke ‘vader’, op de bres kan staan voor de ander. Daarin vormen genade en vrede steeds weer de sleutel.

“Wie ben ik, wat is mijn identiteit?”

Onze identiteit wordt in Galaten 2:20 beschreven:

“Met Christus ben ik [de oude mens] gekruisigd, en toch leef ik [de nieuwe mens], dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij [twee als één]. En voor zover ik nu nog in het vlees leef [Christus leeft als mij in mijn vlees], leef ik door het geloof in de Zoon van God [met wie ik leven uit de dood ontving], die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

De geweldige boodschap is dat TWEE leven als één, Christus en ik. Deze twee-eenheid leeft in het volmaakte zwakke vlees dat God in deze bedeling wil gebruiken. Het is een volmaakte Christus in een volmaakte ‘mij’.

“Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren” (Fil. 3:15).

Toch zegt Paulus in Filippenzen 3:12: *“Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben.”*

Paulus is volmaakt, maar toch nog niet. Wat betekent dat? Moeten we nog verder aan onze ik afsterven, zoals velen denken. Dat is de gedachte niet, want mijn ik is al met Christus gekruisigd.

Het verwijst naar het laatste gedeelte van Galaten 2:20 waarin staat dat Christus zich voor ons heeft overgegeven. De Heer wil nu als ons ook Zijn leven afleggen en overgeven voor de ander waarbij wij ons leven niet tellen (Hand. 20:24).

“Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:11,12).

Dit is de climax van Galaten 2:20. We tellen ons leven niet ten behoeve van hen *“die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwig en leven”* (1 Tim. 1:16). Zo vult Christus het hele beeld vanaf onze dood met Hem. Hij leeft als ons en legt Zijn leven af als ons. We leven in de spontaniteit dat Hij alles is in ons, terwijl in onze twee-eenheid wij het zijn die leven en Hem tot uitdrukking brengen. In de voltooiing van het boek Openbaring ligt daarom ook besloten de voltooiing van zijn lichaam waarin God veel zonen tot heerlijkheid wil brengen om zijn toekomstige heerschappij vast te leggen van zijn koninkrijk.

De Alfa en de Omega

De alfa en de omega zijn de eerste en laatste letters van het Griekse alfabet. Christus is het begin en het einde. Hij is de eerste en de laatste. God in Christus omvat ook alles daar tussenin zodat Christus daarmee ook *“het Woord van God”* is. In Christus, ontmoeten Genesis, de alfa van het Oude Testament, en Openbaring de omega van het Nieuwe Testament, elkaar. Wat God begon in het Oude Testament, voleindigt Hij in Openbaring:

“En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen” (Gen. 3:15).

“Ik, die van den beginne de afloop verkondig en vanouds wat nog niet geschied is; die zeg: Mijn raadsbesluit zal volbracht worden en Ik zal al mijn welbehagen doen” (Jes. 46:10).

Het zal voor de gemeente aan van verdrukking naar verdrukking, maar het einde van alle dingen staat vast. Dit geldt op wereldschaal, maar ook in onze persoonlijke moeilijkheden en omstandigheden.

Wat is Gods raadbesluit dat Hij van het begin wil? Het is Colossenzen 3:11:

“... waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Scyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus.”

Christus wil Zoon in de zonen zijn, Hij wil Zijn leven leven in ons zwak menselijk vlees. Ik ben een unieke uitdrukking van God omdat ik niet langer leef, maar Christus als mij in mijn menselijke vorm (Gal. 2:20). Wanneer we Zijn Geest hebben, hebben we alles in Hem. Hoe kan dan minder dan de volheid van Christus in ons wonen (Col. 2:9,10). Zo is de Zoon alles in de zonen, hoewel het onderscheid blijft tussen de eniggeboren zonen en de individuele zonen.

Zij zullen Hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben

In de uitleg van het boek Openbaring heeft de Bijbel ons niet in het duister gelaten. Het boek Openbaring bevat meer verwijzingen uit het Oude Testament dan enig ander Nieuwtestamenteisch boek. Hoewel Johannes het Oude Testament zelden direct citeert, zien we toespelingen in bijna ieder vers van het boek. Een voorbeeld zien we in Openbaring 1:7 waar Zacharia 12:10 wordt geciteerd: “... zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene.”

Johannes had in zijn evangelie al laten zien dat Zacharia 12:10 op Jezus van toepassing was:

“Want dit is geschied, opdat het Schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden. En weder zegt een ander Schriftwoord: ‘Zij zullen zien op Hem, die zij doorstoken hebben’ (Joh. 19:36,37).

Een aantal keer gebruikt Johannes de uitdrukking “opdat ... het woord/ de Schrift vervuld zou worden” (Joh. 18:32; 19:28,36), maar in Openbaring zegt hij dat niet. In de Openbaring is de Schrift meer doortrokken van het Oude Testament dan dat het apart geciteerd wordt. Dit geeft ons meer licht op het laatste Bijbelboek, want het laat zien dat ons begrip ervan wordt bepaald in de mate dat wij de rest van de Schrift kennen. Zo gaat Johannes later maar summier in op het duizendjarig vrederijk; meer is niet nodig want de profeten hadden er al uitgebreid over geschreven.

In het boek Openbaring zien we citaten uit de vijf boeken van Mozes, Richteren, 1 en 2 Samuel, 1 en 2 Koningen, Psalmen, Spreuken, de Grote en Kleine Profeten. Meer dan de helft van de verwijzingen komen uit de Psalmen, Jesaja, Ezechiël en Daniël. Wanneer we afgaan op de lengte van de citaten, dan komen die het meest uit Daniël. We zullen in onze studies dan ook vaak stilstaan bij de Oudtestamentische citaten en zien dat Openbaring helemaal past in de canon van de Bijbel en dat we de Bijbel, en in het bijzonder het boek Openbaring, leren kennen door Schrift met Schrift te vergelijken.

Keer op keer zien we dat de oudtestamentische profeten hun boodschap meteen projecteren naar de laatste dagen van deze bedeling en naar het tijdperk van de antichrist en de wederkomst van Christus. Alles vindt dan zijn voltooiing in het boek Openbaring als climax van heel de Schrift. Laten we eens een aantal voorbeelden noemen:

Genesis:

“En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen” (Gen. 3:15).

Dit is de eerste profetie dat Christus de kop van de satan zal vermorzelen. In Ezechiël 28:1-26 en Jesaja 14:1-32 lezen we dat satan een hooggeplaatste engel was voor zijn val, maar gelijk of groter dan God wilde zijn. Het boek Openbaring laat ons zien dat zijn bestemming uiteindelijk de poel van het vuur is.

Grote profeten:

Jesaja:

De *lijdende* knecht van de Heer In Jesaja 53, wordt in het Nieuwe Testament gezien als profetie over Jezus. In Jesaja 56-66, is de profetie toegespitst op Babylon. Hier zien we de Messias die wordt hij beschreven als een lijdend persoon in al zijn zachtmoedigheid. Het boek Openbaring beschrijft de uiteindelijke val van Babylon.

Jeremia:

De belangrijkste Messiaanse profetieën worden gevonden in Jeremia 23:1-8, 31:31-40 en 33:14-26.

Ezechiël:

De slothoofdstukken van Ezechiël worden ook gebruikt in het boek Openbaring van Johannes. Ezechiël 38 is vergelijkbaar met Openbaring 20:8; Ezechiël 47:1-8 met Openbaring 22:1,2. Ezechiël munt uit in zijn citaten uit de Pentateuch (bijvoorbeeld Ezechiël 27; 28:13; 31:8; 36:11, 34; 47:13, etc.).

Daniël:

Daniël is van groot belang voor het begrijpen van het boek Openbaring.

Daniël 2 beschrijft de vier Babylonische wereldrijken met het laatste rijk dat zijn stappen zet in de Openbaring van Johannes.

Daniël 7 richt zich op de laatste dagen en de verwoesting van het koninkrijk van het beest en de grondvesting van de heiligen (7:9-11, 26-28).

Daniël 9 beschrijft de visie van de 70 jaarweken met de nadruk op de laatste jaarweek.

Dezelfde week komen we tegen in de Openbaring van Johannes. Dit hoofdstuk is van onmetelijk belang voor elke uitleg van profetie.

Daniël 10,11 beschrijft de eindtijd in detail (volgens S.P. Tregelles. Zie *Het Woord van de Gerechtigheid*, nummer 121, januari 2015).

Kleine profeten:

Joël:

Dit Bijbelboek houdt zich helemaal bezig met de dag van de Heer (1:15; 2:1,2). Het begint met een grote invasie zoals er nooit is geweest (2:2; vgl., Matt. 24:21).

Jona:

Jona was een profeet en wat hem overkwam, is wat Israël zal overkomt, want Jona is een type van Israël. God zal zich na twee dagen, na tweeduizend jaar, op de derde dag wenden tot Jona. Maar Jona is ook een type van Jezus:

“Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten” (Matt. 12:40).

Obadja:

Hoewel Obadja's profetie over Edom handelt, wijst alles naar de komende dag van de Heer.

“Want nabij is de dag van de Heer over alle volken; zoals gij gedaan hebt, zal u gedaan worden, uw daad zal op uw eigen hoofd terugvallen” (Obadja 1:15).

Al de profeten wijzen naar de toekomst. Johannes vat alles samen in dit laatste Bijbelboek als de voltooiing van wat de profeten hebben geschreven. Zonder het boek Openbaring zouden we nooit een afsluitend geheel hebben van de Bijbel met een blik op de eeuwigheid. Het is dan ook onbegrijpelijk dat sommige grote Bijbelkenners dit boek links hebben laten liggen.

Haggai:

“Want zo zegt de Here der heerscharen: Een ogenblik nog, een korte wijle, dan zal Ik de hemel en de aarde, de zee en het droge doen beven. Ja, Ik zal alle volken doen beven en de kostbaarheden van alle volken zullen komen en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de Here der heerscharen. Van Mij is het zilver en van Mij is het goud, luidt het woord van de Here der heerscharen. De toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter zijn dan de vorige, zegt de Here der heerscharen; op deze plaats zal Ik heil geven, luidt het woord van de Here der heerscharen” (Haggai 2:6-9).

Onder de profeet Haggai werd de tempel herbouwd, maar er is direct de projectie naar de toekomst waarvan de vervulling in het boek Openbaring ligt en God bij de mensen zal wonen door het Nieuwe Jeruzalem.

Zacharia:

Het eerste deel (hoofdstuk 9-11) geeft een overzicht van Gods handelen met zijn volk en andere volkeren met het oog op de komst van de Messias.

Het tweede (hoofdstuk 12-14) toont de heerlijkheid die Israël wacht in de 'laatste dagen', het eindconflict en de overwinning van Gods koninkrijk.

Maleachi:

Het boek Maleachi wordt vaak in het Nieuwe Testament aangehaald (Matt. 11:10; 17:12; Markus. 1:2; 9:11, 12; Luk. 1:17; Rom. 9:13).

Het boek volgt voor een groot deel een dialogovorm tussen de luisteraars (de uit ballingschap teruggekeerde Joden) enerzijds en de profeet, die namens God spreekt, anderzijds. De climax is Maleachi 3:19-24 dat alles projecteert naar de toekomstige dag van de Heer.

De conclusie is dat heel de Schrift en de profeten verwijzen naar de grote dag van de Heer, waar alles tot een climax zal komen. Johannes hoeft niet alles te herhalen wat de profeten hebben geschreven, dus kan hij op veel punten kort en bondig zijn. Het is daarom van belang dat een goede kennis van het laatste Bijbelboek een goede kennis van de rest van de Schrift vereist.

Studievragen

1. Welke drie groepen onderscheidt God in Zijn profetische handelen?
2. Wat zegt de Griekse uitdrukking "*meta tauta*" je?
3. Waar verwijzen de zeven geesten voor Gods troon naar?
4. Vertel iets over de betekenis van de naam "Jezus Christus".
5. Omschrijf jouw identiteit.
6. Waarom wordt Christus de Alfa en de Omega genoemd?
7. Geef wat oudtestamentische voorbeelden waarom heel de Schrift wijst naar het laatste Bijbelboek.